

[Taanquist]

pladser uden at styrke de fire hovedhjørnestene, som arbejdsmiljøindsatsen er bygget på. Det drejer sig om sikkerhedsorganisationerne, Arbejdstilsynet, Bedriftssundhedstjenesten og de arbejdsmedicinske afdelinger. Og det står der ikke et ord om i redegørelsen.

Hele den offentlige sektor er heller ikke nævnt, dette til trods for at man må forvente, at der i den offentlige sektor vil dukke en række nye problemer op i de kommende år. Ikke mindst må man forvente, at indførelsen af ny teknik kan medføre alvorlige forringelser af det psykiske arbejdsmiljø, og et så simpelt fysisk problem som dårlig ryg på grund af for hårde belastninger inden for sundhedssektoren koster allerede i dag dyrt både for samfundet og for dem, der rammes. Foreløbig har man »løst« dette problem ved at nægte at anerkende rygskeer som arbejdsskader. Men det kan selvfølgelig ikke blive ved. En skønne dag må man nødvendigvis gøre noget ved selve problemet. Det ses ikke, at arbejdsministeren i det hele taget har skænket sådanne problemer en tanke i forbindelse med redegørelsen.

Der er i redegørelsen nogle bemærkninger, som jeg vil betegne – og jeg vil gerne sige det så kraftigt som muligt – som rent hykleri. Her tænker jeg bl.a. på afsnittet om parternes medvirken. Vi er i Socialdemokratiet grundlæggende enige i, at parternes medvirken i arbejdsmiljøindsatsen er en nødvendighed, lige fra sikkerhedsorganisationerne i den enkelte virksomhed til Arbejdstilsynsrådet, hvor regeludformningen foregår. Når vi alligevel en gang imellem blander os politisk, er det, fordi regeringen gang på gang træder på den ene af parterne, nemlig arbejdstagerparten. Lad mig nævne nogle eksempler.

Hvis sikkerhedsarbejdet skal fungere effektivt på den enkelte virksomhed, kræver det, at sikkerhedsrepræsentanterne får en tilstrækkelig uddannelse. Det, regeringen har gjort, er at indskrænke. Arbejdsministeren siger i redegørelsen: »Organisationerne må gå mere aktivt ind i informationsarbejdet.« Jamen foregår det grundlæggende informationsarbejde ikke netop i § 9-kurserne? Jo. Og er baggrunden for, at man kan yde en effektiv indsats, ikke netop en solid uddannelse? Jo.

Arbejdsmiljøproblemerne er i dag så komplekse, at det kræver en solid baggrundsvi-

den at håndtere dem. Og det eneste, regeringen har foretaget sig på det område, er som nævnt nedskæring af § 9-uddannelserne.

Når vi nu taler om information, kunne man også godt have nævnt den information, det store arbejde, der gøres af Arbejdsmiljøfondet, som giver os meget fint materiale at arbejde med. Det synes ikke, som om Arbejdsmiljøfondet har haft ministerens særlige bevågenhed, og jeg kan i øvrigt sige, at der jo kommer adskilligt glimrende materiale fra ministerens eget ministerium.

Men et andet eksempel: arbejdsministeren siger i redegørelsen, at Danmark som foregangsland skal arbejde for, at der gennemføres internationale konventioner og direktiver. Rent hykleri! Ser vi på listen over ratifikationer af ILOs konventioner, så er disse ratifikationer gået helt i stå under denne regering.

Vi har opfordret regeringen til at ratificere ILOs konvention om bedriftssundhedstjeneste, og det er der flere tungtvejende grunde til, bl.a. den, arbejdsministeren nævnte om Danmark som foregangsland. Den anden grund er selvfølgelig, at vi ønsker, at Danmark skal leve op til konventionen. Grunden til, at Danmark ikke kan dette, er, at vi ikke opfylder betingelsen om, at alle arbejdstagere skal være tilsluttet en bedriftssundhedstjeneste.

Hvis regeringen kunne påpege, at der kun er brancher uden væsentlige arbejdsmiljøproblemer – hvis sådanne brancher findes – der ikke er tilsluttet bedriftssundhedstjenesten, så var det måske en undskyldning, men som vi gang på gang har påpeget over for ministeren, har end ikke to af de hårdest belastede brancher, træindustrien og den grafiske industri, en bedriftssundhedstjeneste.

Så meget om regeringens bemærkninger om at gå foran i det internationale arbejde.

Vi finder det yderst betænkeligt, at arbejdsministeren vil nedprioritere Arbejdstilsynets indsats. Vi har ikke noget imod, at der sker en omlægning af opgaverne, men da der ikke sker en tilsvarende opprioritering på andre områder, kan vi kun protestere mod en nedtoning af Arbejdstilsynets opgaver. Vi er i forvejen bekymrede over den nedgang på 14 pct. i tilsynsbesøgene, som er resultatet af regeringens besynderlige afgørelse om stop for time/dag- penge for Arbejdstilsynets tilsynsførende; hertil kommer så yderligere, at Arbejdstilsynets medarbejderstab er reduceret